

Pensionsloven af 5te Januar 1851, der ved Anordning af 31te Mai 1855 uden Forandring er udvidet til Island, bestemmer i § 6, at naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov. Naar det saaledes er paabudt, at der ved Lov skal bestemmes Pension for den Embedsmand, der affædiges paa Grund af Mislighed, saa har Regjeringen Ret til at vente, at Rigsdagen, naar en Affædigelse finder Sted under Naaberaabelse af Pensionslovens § 6, ikke vil nægte sin Medvirkning til at bestemme Pensionen. Eigesom Rigsdagen hidtil ingenfinde har negtet at bevilge Pension i Tilfælde, hvor Pensionsretten ikke var forbrudt ved Dom, saaledes maa Mindretallet antage, at en Forandring heri, saafremt den overhovedet findes tilraadelig, bør ske ved en almindelig Lov, ikke ved særlig Lov vedkommende den enkelte Embedsmand. Men hertil kommer, at selv om Lovgivningen ikke var til Hinder for at følge Flertallet, vil man ikke ad den Vej opnaa det af Flertallet tilsigtede Resultat. Det vil altid koste en Minister Overvindelse at affædige en Embedsmand med Pension efter Pensionslovens § 6, og saafremt det opstilles som Regel at negte saadanne Embedsmænd enhver Pension, vil dette blive til ligefrem Fordel for pligtforømmelige Embedsmænd, idet Ministeren vil være fristet til at kaste et Slør over Mislighederne og affædige den Paagjældende med fuld Pension, naar han har Erfaring for, at hans Genvendelse til Rigsdagen

om Pension ved særlig Lov er forgjæves. Det er derfor Mindretallets Overbevisning, at det langtfra vil medføre nogen Behyrdelse for Statskassen, naar man følger det i Loven hjemlede, hidtil fulgte Princip i de forholdsvis sjældne Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal om Pension ved særlig Lov, idet man tværtimod ved at følge Flertallet kun vil bevirke, at Statskassen vil komme til at betale fuld Pension til forskjellige Embedsmænd, der ellers kun vilde faa Pension efter Lovens § 6.

Eigesom Mindretallet derfor ikke kan finde det rigtig at opstille som Princip, at Embedsmænd, der affædiges paa Grund af Mislighed, ikke skulle have nogen som helst Pension, saaledes kan Mindretallet heller ikke finde, at Assessor Sveinssons Forhold giver Anledning til at anvende særdeles Strænghed imod ham. Det maa i saa Henseende fremhæves, at der tidligere flere Gange er bevilget Pension ved særlig Lov til Embedsmænd, der have gjort sig skyldige i uredeligt Forhold, og at der for Sveinssons Vedkommende ikke er Tale om noget saadant, ligesom det ogsaa forekommer Mindretallet, at Flertallet har fremstillet Sveinssons Forhold i et altfor ugunstigt Lys, samt at flere af de imod ham fremsatte Ankeposter ere af meget underordnet Betydning.

I Genhold hertil indstiller Mindretallet, at Lovforslaget vedtages, som det fra Regjeringens Side er forelagt, medens Flertallet foreslaar, at der negtes det Overgang til 3die Behandling.

E. Andersen.

S. S. Christensen.

D. Christensen.

Efferse,
Sekretær.

Hindenburg.

E. Larsen.

Kugaard,
Formand og Ordfører.